

Jakab Ágnes életrajza 1988-ig¹

Született Budapesten, 1943. május 23.-án, Jakab György szerszámkészítő és idomszerész (lánya születésekor gyári művezető) és Hornung Ágnes varrónő (háztartásbeli) első gyermekeként.

A Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikum műszeripari tagozatán érettségizett. 1961. augusztus 1-én kezdett dolgozni a Gamma Finommechanikai és Optikai Művek nukleáris katonai és polgári gyártmányait gyártó üzemében elektronikus bemérő technikusként.

Közben, 1961 szeptemberétől – folytatva tanulmányait a Kandóban– immár a felsőfokú képzés esti tagozatának automatika szakára járt, ahol 1963 júniusában kapta meg oklevelét. Új képesítésének megfelelően a Nehézvegyipari Kutató Intézet (NEVIKI) automatizálási főosztályán helyezkedett el, ahol a pneumatikus és elektropneumatikus szabályozókörök és elemeik laboratóriumi vizsgálataitól a vegyipari üzemekbe telepített kísérleti rendszerekig terjedtek önálló mérnöki feladatai.

1966 nyarán az OLAJTERV-ben vállalt munkát, ahol az irányítástechnikai főosztályon először tervező, majd önálló tervező beosztásban különböző műtárgyak (gázvezetékek és gázátadó állomások, olaj-és gázmezők segédüzemei, tüzeléstechnikai berendezések) műszer-automatikai terveit, később beruházási programokat és kivitelezési terveket készített; többször látott el tervezői művezetési feladatokat is.

1964 ősztől az ELTE TTK alkalmazott matematika szakára járt, ismét esti tagozaton. Tanulmányaiban előrehaladva, 1969 ősztől áthelyezték az OLAJTERV műszaki fejlesztési főosztályának számítástechnikai osztályára, programtervező matematikusi munkakörbe. Néhány hónap után vezetői megbízást kapott. A vállalat által bérelt számítógépeken, majd később a cég saját gépén dolgozott, illetve vezetői feladatokat ellátva segítette programozó beosztottjait, akik fővállalkozások műszaki-gazdasági számításait végezték, terv-statisztikai és mérnöki rutinokat dolgozva ki. Az akkor újdonságnak számító számítástechnikát és annak hasznosulását a vállalat belső lapjában – rovatvezető szerkesztőként – éveken át népszerűsítette; a mindennapi munkához közelítve igyekezett azt megismertetni és megkedveltetni.

1968-ban kötött második házasságából két lánya született (1969-ben és 1970-ben). 1971 januárjában diplomázott az ELTE TTK-n. A gyerekekkel kapcsolatos teendői miatt nem kívánta a vezetői felelősséget továbbra is magára vállalni, ezért állást változtatott.

1974. januártól decemberig a VIDEOTON Fejlesztési Intézet szoftverfejlesztési főosztályának tudományos munkatársa lett, ahol a TESTVÉRISÉG nemzetközi gázvezeték számítógépes folyamatirányítási rendszertervét (távvezetési ellenőrző- és vezérlőberendezések komplex működési/működtetési tervét) készítette el.

A gyerekekkel kapcsolatos megnövekedett feladatai miatt kötetlenebb munkahelyet és munkát keresett, így 1974. december 4-től a Számok (később Számalk) Kiadónak felelős szerkesztőjeként dolgozott. Az akkor fölfutó ESZR, majd az 19–70-es évek végén MSZR, még később a mikroszámítógépes rendszerek elterjedését elősegítő szakirodalom gazdájaként a könyvszakma ismert munkatársává vált.

¹ Készült Jakab Ágnes 1988-ban készült önéletrajza alapján.

Ettől az időtől kezdve rendszeresen publikált különböző újságokban és szaklapokban: később olvasószerkesztői minőségben gondozta a KSH-SZÜV Információ Elektronika c. folyóiratát, majd az 1983-ban induló Mikroszámítógép Magazinál lett rovatvezető.

1977-től egy évig volt külső tanácsadó a Fővárosi Üzemgazdasági és Ügyviteltechnikai Intézetben (FÜTI). Ez az időszak az előzőleg szerzett szakismeretei felfrissítésére volt hasznos; kidolgozta a számítástechnikai szolgáltató cég belső számítógépes dokumentációs rendszerét, amely egyben a szoftver/hardver és szervezési területeken bizonyos szellemi tevékenységekhez illeszthető hatékony és algoritmizált munkamódszert is magában foglalt. 1978-tól teljes erővel folytatta a kiadói munkát

Mint kiadói felelős szerkesztő, továbbra is a számítástechnika alkalmazásaival, valamint a határterületekkel foglalkozott témákat és szerzőket „fedezve fel” – munkájában az országos igények kielégítése vezérelte. Az átszervezések és egyéb körülmények változása az 1980-as évek közepére lehetetlenné tette a szerkesztőség helyzetét, így áthelyezéssel a Lapkiadó DELTA Leányvállalatához került. Az ún. GTE-DELTA alkalmazottjaként a Gépipari Tudományos Egyesület (GTE) rendezvény-, kiadvány- és sajtó- valamint propagandafelelőse, illetve e területek szakmai vezetője, összehangolója lett. Alig fogott azonban hozzá ehhez az igen szép és érdekes feladathoz, amikor szinte egyik napról a másikra meg kellett operálni a gerincét. Hosszú gyógyulás következett, majd elvállalta a Mikromagazin olvasószerkesztői feladatait. Mint a lap alapításának egyik részese, úgy érezte, hogy élethelyzetének és sokirányú tapasztalatainak jobban megfelel ez a munkakör, mint az előző. Sikeres másfél év után azonban antagonisztikus ellentétek támadtak az akkori főszerkesztővel, így elváltak útjaik.

1984-ben elkészítette az IFAC budapesti világkonferenciájának előzetes sajtóanyagát, mely 20 szakterület ismertetését és elemzését tartalmazta – a laikusok számára is érthető módon. 1986-ban a GTE, 1987-ben a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság (NJSZT) nemzetközi imázsát megteremtő illetve alátámasztó kiadványait szerkesztette. Foglalkozott még TV-műsorokkal (témafőlvetés, alapanyag és forgatókönyv írása) és tudománytörténeti művekkel is (szerkesztés, menedzselés). E téren 1988 januárjában is aktív volt még.

Tudományos egyesületeknek 1965 óta volt tagja (Bólyai János Matematikai Társulat, NJSZT, GTE), a GTE-ben jelentős társadalmi funkciót viselt.

Budapest, 1988.